Herrer, alle Højremænd, erklærede, at de ikke agtede at betragte Sagen fra andet end et Partistandpunkt, nemlig som et Forsøg paa at udvide Valgretten, og det kunde de som Højremænd ikke gaa ind paa. Det Spørgsmaal, Hr. Schrøder saa klart havde fremhævet, om man havde Ret til at unddrage Samfundet Kvindernes Bistand paa Omraader, hvor de have særlig Indsigt — det indlod man sig slet ikke paa. De erklærede kun, at man — de Herrer talte naturligvis kun paa egne og Meningsfællers Vegne — ikke var *moden* til at overveje dette; Beskedenhed er en Ynglings skjønneste Dyd, men de Herrer have vel ment, at den heller ikke misklæder ældre adstadige Mænd.

Hr. *Ploug* indrømmede, at Kvinderne ere overordentlig vel oplagte og maaske i Reglen bedre end Mændene i Stand til at besørge det, man kalder kristelig Velgjørenhed. Ogsaa han mente, at man her i Kjøbenhavn skyldte Kvinderne stor Tak for, hvad de havde udrettet i Diakonissestiftelsens Sygepleje, i den kvindelige Plejeforening og i Understøttelsesforeningen. Men vel at mærke, Bestyrelsen havde udelukkende bestaaet af Mænd; Kvinderne havde været dem underordnede og havde saaledes indtaget den Plads, Bibelen anviser dem: at være Mændene en Medhjælp. Hvis Kvinderne blev valgte ind i slige Bestyrelser, vilde det blive en Ærgjerrigheds- eller Forfængelighedssag at staa i Spidsen for en saadan Virksomhed, og det burde det ikke være (Mændene lide som bekjendt ikke af Ærgjerrighed eller Forfængelighed). I Virkeligheden var Lovforslaget et Forsøg paa ad en Bagdør at liste et helt nyt Princip ind, nemlig Kvindens kommunale og politiske Valgret. Hvor i Verdenshistorien havde man, med Undtagelse af Amazonesamfundet, som ikke kan regnes til de civiliserede, indrømmet Kvinderne politisk Valgret? Maaske i nogle amerikanske Stater, men dem kunde man ikke regne med. (Mærkeligt, at en gammel Skandinav som Hr. Ploug kjender saa lidt til Forholdene i Sverige, at han ikke ved, at Kvinderne der, som kommunal stemmeberettigede, have middelbar politisk Valgret). Gav man Kvinderne saadanne Rettigheder, vilde det føre til en grænseløs Forvirring, der for det første vilde ødelægge Samfundet og dernæst Kvindekjønnet. Han vilde derfor foreslaa at *nægte Sagens Overgang til anden Behandling.*

Med andre Ord, man kunde ikke en Gang tilstede For